

jeg har nævnet, saa er naturligt ogsaa min Argumentation imod den spildt, men jeg gjentager, at, dersom Tilføningen ikke har den Betydning, har den slet ingen. — Endringsforslaget under Nr. 33 skal jeg slet ikke omtale videre, da det jo noksom fremgaar af, hvad jeg allerede har udtalt om denne Sag, at Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Bidragene fra Vestindien slet ikke hører under Finantslovens Behandling, men under en særlig Lov. Jeg erkjender, at det vilde have været korrektere, om jeg ikke paa Finantslovsforslaget for i Aar havde opført de 25,000 Kr. som forventet Bidrag fra Vestindien. Det vilde have været korrektere, om man i Aar ligesom for 2 Aar siden, da en ganske lignende Lov om Fastsettelsen af Bidraget fra Vestindien til Statens Fornødenheder forelaa, havde ladet denne Post faa aaben, saaledes at den først blev udfyldt, naar den særlige Lov var vedtagen, eller i alt Fald blev udfyldt ved at opføre den særlige Lov paa § 28; men jeg tilstaar, at jeg ikke havde nogen som helst Grund til at tvivle om, at den særlige Lov om Bidrag fra Vestindien, som jo i Virkeligheden kun gaar ud paa at fastsætte Bidraget for de 2 kommende Aar nsiagtig til det Samme, som det har været de foregaaende 2 Aar, vilde gaa ikke alene uændret gjennem Riagsdagen, men tillige saa hurtigt, at Bidraget vilde have været fastsat paa den særlige Lov, før Finantsloven havde foreligget til 2den Behandling, Noget, som jo ogsaa meget godt vilde kunne have været Tilfældet, naar ikke Finantsudvalgets Betænkning, hvori ogsaa dette Punkt er fremdraget, havde foranlediget, at den særlige Lov foreløbig var kommen til at hvile. Min Opfattelse af Betydningen af de 25,000 Kr., der ere opførte paa det oprindelige Finantslovsforslag, er meddeelt det ærede Udvalg skriftlig, og jeg har altsaa ikke behøvet at give det ærede Udvalg denne Oplysning her. — I Anledning af § 10 har det ærede Udvalg gjort en Bemærkning, som endnu ikke har faaet sit Udtryk i Endringsforslag; men da jeg maa antage, at Meningen er, at det ærede Udvalg vil give den et saadant Udtryk til 3die Behandling, vil jeg indtil da kunne udsætte at udtale mig derom. — Sp. 205 — 6 i Betænkningen vilde ærede Medlemmer have fundet adskillige Bemærkninger af Udvalgets Flertal om Embedsmænds Afstedgørelser og Pension og særlig om militære Embedsmænds Afsted. Jeg tror, det beroede paa en fuldstændig Misforstaaelse, naar det ærede Udvalgs Flertals Ordfører nævnte en Sum af 25,000 Kr. — om jeg ikke hørte feil — hvormed Statskassen uden Nødvendighed var bleven bebyrdet ved saadanne efter hans Mening, om ikke uberettigede, saa dog tvivlsomme Afstedgørelser. Det staar i det Mindste for mig saaledes, at dersom det ærede Udvalgs Flertals Ordfører har ment, at disse Afstedgørelser af Militære udenfor de Tilfælde, hvor Aldersgrænsen ligefrem paabyder en Afsted, hid-

rørte fra, at man, som han udtrykte sig, havde affædiget en Mand for at kunne forfremme en anden, beror dette paa en Misforstaaelse. Dersom den ærede Ordfører skulde have Met i en saadan Antagelse, hvilket jeg paa ingen Maade kan indrømme, idet der ikke for mig foreligger Noget som helst om, at et saadant Motiv skulde have bevaeret Krigsbestyrelsen til at indstille nogen Tjenestegjørende til Afsted; men selv om den ærede Ordførers Forudsætning i saa Henseende skulde være rigtig, tror jeg, at hans Slutning var fuldkommen urigtig, nemlig den, at Statskassen derved skulde bebyrdes med større Udgifter, som den ellers kunde blive fri for. Dersom der i Virkeligheden foretoges saa omfattende Afstedgørelser for at skaffe Forfremmelser, at Aldersgrænsen overhoved ikke kom til at ramme, fordi Folk saft, før den kunde ramme, vilde jeg indrømme, at saadanne Masseafstedgørelser vilde foranledige en Merudgift for Statskassen, men i de Tilfælde, som den ærede Ordfører nærmest havde for Die, er det utvivlsomt, at der hører en meget udsærlig Opgjørelse til, for at sige, hvilken Afstedgørelse der vil være den mest byrdefulde for Statskassen, enten den Udbræs paa højere Pension eller den Yngres paa lavere Pension. Jeg tror imidlertid, som sagt, at den ærede Ordfører har uret i at tage det Udgangspunkt for sine Betragtninger, som han gjorde, idet der ikke for mig foreligger, og jeg kan heller ikke antage, at der kan foreligge for den ærede Ordfører Noget om, at Afstedgørelserne ere foretagne af det af ham angivne Genfald, nemlig, at en Mand er affædiget for at skaffe en Anden Forfremmelse. Dernæst har det ærede Udvalgs Flertal — der staar rigtig nok „Udvalget“, men jeg formoder, at det skal være „Udvalgets Flertal“ — under Nr. 68 i Betænkningen henfaldet, at der fremtidig maatte tilføies en Bemærkning til Pensionslisten i Anmærkningerne til Lovforslaget, hvoraf det kunde ses, med hvilken Lovhjemmel og eventuelt af hvilken Aarsag Afstedgørelsen for Enhvers Bedkommende har fundet Sted. Lovhjemmelen søger jeg kun i Grundlovens § 17, og Aarsagen, hvorfor hver Enkelt er bleven affædiget, vil umulig i ethvert Tilfælde kunne forlanges offentliggjort. — Jeg kommer nu til § 24, Finantsministeriets egen Udgifts Paragraf. Jeg skal ikke gjøre nogen Bemærkning i Anledning af Endringsforslaget under Nr. 129, og skal i Anledning af Endringsforslaget under Nr. 130 kun udtale en Beklagelse over, at man ikke har troet det fornødent at forstærke Lødbrevsrevisionen med den en midlertidige Fuldmægtig. Jeg har forøvrigt søgt at overbevise Udvalget om det Rigtige i, at en saadan Forstærkning fandt Sted, men da det ikke er lykkedes mig der, tror jeg det vil være temmelig forgæves, om jeg vilde forsøge paa at overbevise Thinget derom. Endringsforslaget under Nr. 131 har jeg allerede omtalt i Forbindelse med